

Mētrienas

Izdod Mētrienas pagasta pārvalde
2016. gada marta avīze
Nr. 3 (211)

Dzīve

Marts īsumā

09.03. Bibliotēkā viesojas dzejniece R. Urtāne no Jelgavas.

09.03. Ģimenes ārsts R. Rudzāts pieņem pacientus Mētrienā.

11.03. I. Purmalietes un J. Paukštello koncerts tautas namā.

11.03. SDK „Mētra” dodas atpūtas braucienā uz Barkavu.

11.03. 75 gadu vecumā Ozolkalna kapos guldīta Ausma Lapika no „Mežrozēm”.

12.03. Mētrienas mednieku kolektīva deviņdesmit gadu saīkojums.

12.03. Barkavas kauss volejbolā sievietēm.

12.03. Mētrienas vīriešu volejbola komandas spēle novada čempionātā Madonā.

18.03. 72 gadu vecumā Ozolkalna kapos guldīta Regīna Lizavetina no „Dimantiem”.

20.03. Mētrienas sievietes volejbola komanda spēlēja novada čempionātā Varakļānos.

20.03. Mētrienas TN amatierēātris ar izrādi viesojas Ļaudonā.

23.03. Ģimenes ārsts R. Rudzāts pieņem pacientus Mētrienā.

24.03. 59 gadu vecumā Ozolkalna kapos guldīta Valentīna Tupiņa no „Dimantiem”.

25.03. Ziedu nolikšana Piemiņas vietā.

26.03. 75 gadu vecumā miris Jānis Gludāns.

27.03. Lieldienu koncerts tautas namā un balle.

30.03. Sievietes biedrība „Ābele” un DDG „Saulgriezes” piedalās Madonas pilsētas pensionāru rīkotajā pasākumā.

30.03. Ģimenes ārsts R. Rudzāts pieņem pacientus Mētrienā.

Notikumus apkopoja
Ilmārs Grudulis

Izmisums

*Ir sasieti domas un darbi
mazā sainītī,
un stūrīši mazai drāņīnai cieši sasieti.
Mans sainītis pagalvi palikts,
tā manta
būs līdzī paņemta,
kad būšu no dzimtenes padzīta.
Tur pārītis cimdu un zeķu
un neliels lakatiņš kāds,
sauss maizes riecens un
gabaliņš sāls.
Vēl viena man manta būs līdzī
no vietas, kur šūpulī kārts,
trīs sauju dzelteno smilšu,
tas talismans, dzimtenes vārds.
/Margarita Stradiņa/*

*Mētrienā noliek ziedus
un iedez sviecītes pie
Piemiņas akmens
„Visiem, kas dzīvojuši
Mētrienā”*

25. marts – Komunistiskā genocīda upuru piemiņas diena

1949. gada 29. janvārī PSRS Ministru padome pieņēma lēmumu „Par kulaku un viņu ģimeņu, nelegālā stāvoklī esošo bandītu un nacionālistu ģimeņu, bruņotās sadursmēs nošauto un notiesāto bandītu ģimeņu, legalizējušos bandītu, kas turpinā naidīgu darbību, un viņu ģimeņu, kā arī represēto bandītu atbalstītāju ģimeņu izsūtīšanu no Lietuvas, Latvijas un Igaunijas teritorijas”. Deportācijai piešķīra kodētu nosaukumu „Прибой” („Krusta banga”).

Kopā no Latvijas PSR 1949. gada 25. martā izvestas 13 504 ģimenes ar 42 322 cilvēkiem (pieskaitot nometinātos pēc soda izciešanas – 44 271), no tām: 40 176 (95,4%) latvieši, 790 (1,9%) krievi, 590 (1,4%) poļi, 252 (0,6%) baltkrievi, 140 (0,3%) lietuvieši, 92 (0,2%) igauņi.

Mētrienas mednieku un makšķernieku kolektīvs svin 90 gadi

PASĀKUMI

Mētrienā ar sarīkojumiem, sākot ar 50. gadadienu, atzīmēja visas nākamās Mētrienas mednieku un makšķernieku kolektīva apaļās un pusapaļās jubilejas.

12. martā atzīmēja 90. gadadienu, kopš pastāv mūsu pagasta mednieku formējums. Mētrienas mednieku biedrību noorganizēja „Āres” saimnieks Līcītis un „Aizpurvu” saimnieks Vieglaiss. Biedrību reģistrēja Rīgas apgabaltiesā 1926. gada 10. oktobrī. Tajā brīdī biedrībā bija 7 mednieki. Mednieku skaits maz mainījās līdz 1940. gadam, kad biedrībā bija 10 biedri. Par labu mūsdienām, ļoti izmainījās mežu faunas stāvoklis. Pirmās neatkarīgās Latvijas laikā galvenais medījums Mētrienā bija zaķis, nošāva pa lapsai un bukam. Medīja medņus, rubeņus un meža irbes. Aļņu, briežu, meža cūku, bebru Mētrienā nebija. Vilki gan vienmēr apdzīvojuši Mētrienas purvus.

Pēc Otrā pasaules kara Mētrienas mednieku un makšķernieku kolektīvu atjaunoja 10 mednieki 1961. gada augustā. No 1961. gada līdz 2001. gadam kolektīvu vadīja Ilmārs Grudulis, bet no 2001. gada līdz šodienai kolektīva valdes priekšsēdētājs ir Jānis Trops. Ilmāru Gruduli ievēlēja par Goda priekšsēdētāju uz visu mūžu. Mētrienas kolektīvs ir Madonas MMB sastāvā. Madonas MMB valdes loceklis ir Jānis Trops. Kolektīvā ir 38 mednieki. Lielākais kolektīva biedru skaits ir bijis 54. Kolektīvs apsaimnieko turpat 7000 ha lielu platību. Katru sezonu nomedī visus limitētos dzīvnie-

Sacensības makšķerniekiem.

Aļņu medībās valstij. 1979. gada 14. oktobris Saltupu silā. Gunāra Krojļa foto

1975. gada 6. maijs. Ilmārs Grudulis ar pēdējo nomedīto medni Mētrienā.

kus. Pagājušajā sezonā krita 23 aļņi, 23 staltbrieži, 36 stirnas un 40 meža cūkas. Zaķi kā medījums Mētrienā ir zuduši.

1981. gada 1. augusts.

Ja 1967. – 1968. gada medību sezonā nomedija 140 zaķus, tad tagad to mazā skaita dēļ nemedī nemaz. Gadā tiek atšauti 25 jenotsuņi, 15 lapsas, ap 100 bebrim. Izceļams ir Rozišu ģimenes triju mednieku veikums. Lencot zvērus un organizējot plēsīgo dzīvnieku medības, Jānis, Kaspars un Krišjānis katru gadu nošauj vilkus un lūšus.

Makšķerēšanā lielākā uzslava Rolandam Kaļeņikovam, Genādijam Sinkevičam un Ingaram Vestfālam.

Savdabīgs rekords kolektīva vēsturē bija 1981. gada 1. augusts, kad vienās medībās pieveica 8 vilkus. Savdabīgs notikums makšķerēšanā bija divus gadus atpakaļ. Aiviekstē Mūrnieku apkārtnē mētrienieši noķēra vairākus 30 un 40 kg smagus samus. No 1966. gada notiek Mētrienas kausa sacensības zemledus makšķerēšanā un pagasta vietējie čempionāti ziemas un vasaras makšķerēšanā un spiningošanā. Jau sen pagasta pārvaldes telpas papildina stends „Mednieks un makšķernieks”, bet skolā pie sporta zāles stends par makšķerēšanas sporta dalībniekiem. Jau 15 gadus avīzē tiek katrā numurā publicēti materiāli par medībām un makšķerēšanu.

Mētrienas kolektīva šāvēju komanda piedalās MMD kausa sacensībās, Artemīdas kausā, Madonas MMB kausā, sacensībās Drustos un citur.

Kolektīva vēsturē arī ne tik patīkamas atmiņas. Reiz bija šautuve ar skrejošu meža cūku, bija trīs dīķi uzpludināti, bija laipas Odzijas ezerā, bija zivju ceļi no Odzijas uz Dzērvīti un no Kurtavas uz Odzi, tāpat no Odzijas uz Daugavas pusi. Jāķeras arī pie medījumu pirmapstrādes vietas sakārtošanas.

Atzinība Mētrienas mednieku un makšķernieku kolektīva valdes priekšsēdētājam Jānim Tropam par ilggadīgo un grūto,

Kolektīva biedri atzīmē 80. gadadienu.

Vietējais spiningošanas čempionāts.

Jānis ar veiksmīgi izvilktu lomu 2009. g.

Mareks Platačs ar alni 2015. g.

Intars Jurgis ar nomedīto alni 2014. g.

Jānis Beinarovičs ar sudraba briedi.

veiksmīgo darbu lielākās Mētrienas sabiedriskās organizācijas vadīšanā. Paldies visiem medniekiem! Ar cienīgu skatu raudzīsimies nākotnē. Jāņa Tropa un Anitas Annas Amatas rīkotās kolektīva svinības bija brīnišķīgas. Uzrunas, apsveikumi no kaimiņu kolektīviem, deju dzīvā mūzika un atrakcijas padarīja vakaru dzīvu un interesantu. Lai vienmēr visi pasākumi būtu tādi!

Kolektīva Goda priekšsēdētājs

Ilmārs Grudulis

Foto no kolektīva personīgā arhīva

Uz Jūsu jautājumiem atbild Mētrienas pagasta pārvaldes vadītājs Andris Dzenovskis

AKTUĀLI

Centra birzītē šīnī pavasarī esam uzsākuši plašākus uzkopšanas darbus. Ir izcirsti vecie bērzi, kuri apdraudēja iedzīvotāju drošību. Nocirsto koku vietā Lielās talkas ietvaros iestādīs jaunus bērziņus. Bija iecere, projekta ietvaros, birzītē izveidot bērnu rotaļu laukumu, bet daļa iedzīvotāju iebilda. Teica, ka bērnu rotaļu laukumi jāierīko tuvāk pie daudzdzīvokļu dzīvojamajām mājām. Uzskatu, ka jāierīko diskusija, jo liela daļa māmiņu ar bērniem apmeklē birzīti, pašūpojas, bērni izskraidās. Vairāk gan būtu jādomā, kā nepieļaut, ka birzīti „kroga” vietā izmanto alkohola cienītāji, aiz sevis atstājot tukšas lielās plastmasas alus pudeles un citus atkritumus. Esam ierīkojuši nelielu estrādīti, ir jau sākti novietot soliņi. Jauks bija Jāņu pasākums birzītē, salidojuma un pagasta svētku ballīte.

Ir novākti sagruvušās kaltes gruveši, kas ļoti bojāja skatu, iebraucot Mētrienas centrā. Tāpat arī, ar īpašnieka atļauju, sakārtojām Bergu mājas īpašumu Centra ielā. Šie darbi gan būtu jāveic pašiem īpašniekiem, bet, lai pagasts būtu skaists, to darām mēs. Nākotnē vēlētos iegūt pagasta pārvaldes īpašumā vecās kafējnīcas ēku, kurai ir īpaši nesaistošs izskats.

Ir izremontētas lielākā daļa telpu „Zīlēs”. Publiskais interneta pieejas punkts pārcelts uz bibliotēkas telpām, kurš tāpat darbojas vakaros. Tā vietā ir ierīkota virtuve sociālo istabu iemītnieku vajadzībām, atsevišķa istabiņa, kura darbosies kā viesnīca, kur varēs izmitināt Mētrienas pagasta lauku konsultante Inese Podiņa. Savukārt mājas otrajā stāvā būs četri lab-

iekārtoti dzīvokļi. Trīs jau ir tādā kārtībā, lai izmitinātu iemītniekus. Ceturtais dzīvoklis tiek remontēts. Viens dzīvoklis paredzēts trīs bērnu ģimenei, viens feldšerim, kuru cītīgi meklējam un piedāvājam darbvietu Mētrienā. Nākotnē jādomā arī par pavāra štata vienību. Plānots izremontēt arī koplietošanas telpas – tualetes, kāpņu telpu, koridorus.

Esam priecīgi, ka izdevies atrisināt ģimenes ārsta jautājumu. Dakteris R. Rudzāts pacientus Mētrienā pieņem vismaz vienu reizi mēnesī. Nekad neesmu atteicis transportu, lai aizvestu slimniekus pie ārsta uz Barkavu. Patīkami, ka mētrienieši ir ļoti apmierināti ar jauno dakteri, kurš ir uzmanīgs un atbildīgs pret katru pacientu, pieņem viņus visus, kaut vai tas ievēlās līdz vēlai pēcpusdienai. Daru zināmu, ka arī jaunā ārste, kura strādās Ļaudonā, pieņems pacientus arī Mētrienā, laiku un pieņemšanas biežumu gan saskaņosim vēlāk. Mētrieniešiem būs iespēja izvēlēties savu ģimenes ārstu.

Iedzīvotājus satrauc arī atkritumu šķirošanas jautājums. Bija iecere atsevišķi izvietot pie mājām mazos konteinerus stikla tarai. Bet to darīt nedrīkst, jo stikls jāievieto dzeltenajos konteineros. Nācām pie kopsaucēja, ka pie parastajiem atkritumu konteineriem noliksīm pudeļu kastes, kur ievietot stikla taru.

Priecē, ka aktīvi darbojas sieviešu biedrības „Ābele” dalībnieces, kuras ir iniciatīvas bagātas. Man patīk, ka pie manis nāk ar idejām, ko vēlas, palīdzu visiem, kas lūdz palīdzību. „Ābelē” ir aktīva darbība, progresīvi domājošas dāmas. Klubiņa dalībnieces organizē un rīko ļoti interesantus un izzinošus pasākumus, kuros ļoti vajadzētu iesaistīt bērnus un jauniešus. Te aktīvāk varētu iesaistīties skolas kolektīvs.

Dakteris R. Rudzāts pieņem pacientus Mētrienā

Kopš februāra mēneša ir atrisināts ģimenes ārsta jautājums Mētrienā. Vismaz divas reizes mēnesī (trešdienās) pacientus pieņem Barkavas ģimenes ārsts Reinis Rudzāts.

Ārsts Reinis Rudzāts.

Ārsta palīdz māsiņa Inese.

Lai pieteiktos pie ārsta vai saņemtu nepieciešamo informāciju, zvanīt uz Barkavas ārsta paraksi pa telefonu 64894203.

Būsim apzinīgi, ja gadījumā netiekam uz pierakstīto laiku, ziņot, lai laiks nepaliktu brīvs un kāds no pacientiem saņemtu vietu pie ārsta.

SIA „Rudzāta ārsta prakse” Barkavā

Prakses darba laiks katru dienu no 8.00 līdz 16.00

Ģimenes ārsta pieņemšanas laiks:

Pirmdiena	9.00 – 15.00
Otrdiena	8.00 – 14.00
Trešdiena	9.00 – 10.00
Ceturtdiena	14.00 – 19.00
Piektdiena	9.00 – 14.00

Lūdzu iepriekš pierakstīties, zvanot pa iepriekš minēto numuru.

Pie akūtām (pēkšņām) saslimšanām konsultēties bez pieraksta – katru dienu no 9.00 – 10.00 (64894203; 26302822)

Centra birzītē tiek izzāģēti vecie koki, kas apdraud iedzīvotāju drošību.

Paldies par darbu veselības sardzē

VESELĪBAS APRŪPE

Visbiežāk veselības problēmas saasinās negaidot. Tā notika ar šo rindu autoru Ilmāru Gruduli. Pēc veiksmīgas dienas novada volejbola čempionātā, 6. februāra vakarā strādāju pie malkas sagatavošanas darbiem sava dzīvokļa tuvumā. Starp saimniecības ēku sienām jutu nelāgu caurvēju. Darbu beidzot vēl paklupu uz pagalma ledus, sastiepjot auguma kakla daļu. Nākamajās dienās ļoti sāpēja spranda. Nonācu sava rūpīgā ģimenes ārsta Reiņa Rudzāta un viņa darbinieču uzraudzībā, kurā iesaistījās arī Madonas neirologs Andis Audže, onkoloģe Ija Malkause. Skaidrs, ka bija pamatīga saaukstēšanās. Vairāk gan neko neuzrādīja arī Madonas rentgenā izdarītie uzņēmumi. Gadījās konsultēties ar mētrieniešiem labi pazīstamo neirologi Ilzi Ikerti. Tas notika V. Milleres ārsta prakses vietā Madonā. Kakla un galvas asinsvadu skenēšanas rezultāti bija labvēlīgi. Dr. Ikertes nojauta bija cita. Viņa uzaicināja uz savu darbavietu Vidzemes slimnīcā Valmierā. 30. martā jau biju Dr. Ikertes vadītajā palātā Valmierā. Pēc veiktajiem radioloģiskajiem izmeklējumiem konstatēja viena skriemeļa lūzumu, bet otra skriemeļa nobīdi. Dr. Ikerte, kopā ar dežūrtraumatologu Vēveri, saskaņojot ar Rīgu, nolēma par pārvešanu turpmākai terapijai uz Traumatoloģijas un ortopēdijas slimnīcu. Vislielākā mana pateicība dakterei Ilzei. Nākamajā dienā mani ar NMP transporta nogādāja Rīgas slimnīcas 3. nodaļas 310. palātā. Jāpiezīmē, ka Madonas slimnīcā attieksme pret pacientiem ir tikpat labā līmenī kā Valmierā un Rīgā, tikai lielo pilsētu ārstniecības iestādēs ir krietni augstākas tehniskās iespējas. Kakla skriemeļu operāciju sagatavoja un atbildīgo, vairāk kā trīs stundas ilgo darbu veiksmīgi izdarīja ķirurgs Kalvis Briuks. Man tā iepatikās šis nopietnais dakteris, ka es pat sāpīgu manipulāciju laikā apgalvoju, ka nesāp. Pirms operācijas mani ļoti pozitīvi ietekmēja anestēzijas medmāsas Ilzes Jagmanes uzruna, kura bija kā labdabīga hipnoze. Reanimācijas nodaļā

Ierobežota kakla un galvas kustība.

Ilze apmeklēja mani kopā ar anestēzijas ārsti (kuras vārdu nepierakstīju). Vēlāk šī daktere vairākkārt piestāja pie manas gultas ar nomierinošu skatienu un vārdiem – drīz būs labi! Tā arī notika. Četras dienas pirms operācijas dakteris Briuks vīrs manas galvas izveidoja no metāla sistēmu konstrukciju „HALO”, kuru noņēma tikai pēc operācijas. Vēl Dr. Briukam esmu pateicīgs par dažām darbībām, kuras bija paredzētas Madonā. Četrpadsmit dienu laikā mūsu palātu apkalpoja vairāki desmiti darbinieču, kuru visu uzvārdus nepiefiksēju, bet esmu ļoti pateicīgs Aleksejam Miščukam, Ivītai Gailei, Intai Līdakai, Vītai Danilevai-Ziediņai, Unai Bladīko, fizioterapeitei Kristīnei, Gaļīnai Ivanovai, Annai Kovaļčukai, Laurencijai Pastarei, Baibai Butānei, Lindai Vanterei, Ivetai Ur-

Izpalīdzīgais Armands Zariņš.

Stingrā medmāsa Vita.

dziņai, enerģiskajam Armandam Zariņam un Vitālijam Tihenko, kurš palīdzēja pārvietoties. Paldies visām ēdināšanas bloka darbiniecēm. Reanimācijā pavadītājā diennakts laikā mūs septiņus izoperētos ne mirkli vienus neatstāja medmāsas.

Protams, ka tik liela personāla darbs ir grūti vadāms un pārskatāms. Jūtams, ka nodaļas vadītājs Dr. Ābols sekmīgi to veic.

Ne es pirmais, ne pēdējais mētrienietis Valmieras un Rīgas slimnīcā. Priecē tur strādājošie darbinieki, uz kuriem var droši paļauties.

Ilmārs Grudulis
Foto no
personiskā arhīva

Skolas volejbolisti turpina sacensības

SPORTS

Arī martā turpinās sacensības volejbolā „B” grupas zēniem „Skolu kauss”. Ir jau notikušas trīs spēļu kārtas – divas reizes Barkavā un vienu reizi Ļaudonā. Vienreiz ieguvām 3. vietu, bet pēdējās divas reizes jau tikām pie 2. vietas!

30. martā Ļaudonā būs pēdējā sa-

cenību kārtā un puīšiem nāksies vēl cītīgi pacīnīties! Ir jau tā neierasti, ka mums nav neviena rezervista, jo esam tikai seši – Mareks Jermakovs, Norberts Aleknavičs, Salvis Lapko, Roberts Kamarūtis, Miks Auziņš un Ričards Strogovs. Tātad maiņas mēs nevaram taisīt un visiem jāspēlē ar pilnu atdevi visas spēles līdz galam! Bet puīši cīnās ar lielu sparū – tas priecē!

Daudz vērtīgu padomu un praktisko iemaņu puīšiem sniedz Mētrienas vīriešu komandas spēlētājs Roberts Ābols. Un savus padomus un uzmundrinājumus zēniem regulāri sniedz arī Ilmārs Grudulis. Puīšiem tas ļoti palīdz!

Zēnu vārdā paldies jāsaka Mētrienas autobusa šoferītim Viktoram, kurš mūs regulāri nogādā sacensību vietās!

Sporta skolotāja **Līga Pastare**

Barkavas kausā trešās

12. martā norisinājās sacensības sievietes volejbola komandām „Barkavas kauss 2016”. Uz šīm sacensībām tika uzaicināta arī Mētrienas sievietes komanda, kuras sastāvā spēlēja Jogita Mūrmane, Ligija Krasovska, Arta Iesalniece, Līga Pastare, Esmeralda Auziņa un Ivita Raudive.

Sacensībās piedalījās 5 komandas un sīvās cīņās trijām komandām sanāca vienāds punktu skaits. Pārskaitot

Mūsu volejbolistes pēc sacensībām Barkavā.

mazos punktiņus, mums piešķīra 3. vietu, Barkavai otro, bet Lubānai 1. vietu! Ceturtais palika Rigertas un piektās Cesvaines komandas. Balvā saņēmām skaistas medaļas un lielu, gardu picu! Ar ļoti labu garastāvokli devāmies mājup!

Sporta organizētāja
Līga Pastare
Foto no I. Raudives personīgā arhīva

Dažāda līmeņa volejbols

Vienīgā Madonas novada atklātā volejbola čempionāta spēle Mētrienas vīriešu volejbola komandai notika 12. martā. Mētrienas pagasta komanda Madonas sporta centrā sacentās pirmajā izslēgšanas spēlē ar pilsētas jauniešu vienību. No Mētrienas spēlēja Arturs Fridrihsons, Jurģis Seržāns, Edmunds Malta, Edgars Veikšāns, Nauris Spīčs un Roberts Ābols. Grūti bija maz pieredzējušiem spēlētājiem tikt galā ar mūsu divmetrīgajiem centriem – Edmundu un Robertu. Sevišķi

ļoti labi spēle uzbrukumā un blokā padevās Robertam Ābolam. Vienā no setiem Valentīna Rakstiņa audzēkņi izrādīja ļoti sīvu pretestību un tika līdz 19 punktiem. Tomēr spēles galā rezultāts 3: 0. Mētrienas komandas labā. Otrā abu komandu tikšanās paredzēta 2. aprīlī.

Mētrieniešus priecē, ka pasaules pludmales volejbola augstākajā sabiedrībā iekļuva mūsu Edgars Točs. Pārī ar Rihardu Finsteru viņi iekļuva pasaules tūres pirmā Grand Slam turnīra pamat-

sacīkstēs. Spēles notika Brazīlijas Riodežaneiro Kapabakanas pludmales smiltīs. Tomēr ar 2 zaudējumiem pamatturnīrā Točs/Finsters astotdaļfinālā neiekļuva. Tomēr spēlēt tādā turnīrā pats par sevi jau ir sasniegums.

Ar patiku noskatījies pirmās Mētrienas dāmu spēles novada volejbola čempionātā Varakļānos. Pašreizējā vadītāja Līgas Pastares un spēlētāju centība pārsteidza. Lai viņām veicas!

Ilmārs Grudulis

Seniori ir kā kristāla trauki – vajag tikai piešķindināt

BIEDRĪBĀ ĀBELE

30. martā Madonas pilsētas pensionāru biedrība rīkoja kārtējo pasākumu. Šoreiz ciemos bija uzaicinātas arī Mētrienas sievietes biedrības „Ābele” meitenes un dāmu deju grupa „Saulgriezes”.

Madonas novada pašvaldības sociālā dienesta telpās biedrībai atvēlētā sava vieta. Mūs laipni sagaida Madonas pilētas pensionāru biedrības valdes priekšsēdētāja Erita Padoma. Jūtam, ka esam gaidītas. Pasākums sākas ar pašu mājinieku iestudētu teātra izrādi, skaistām dziesmām un svētku uzrunu jubiliāriem. Tad seko vārds mums. Dzeju un sveicienus no Mētrienas pavasara noskaņās pauž Laima Tumanova. „Saulgriežu” dāmas nodejo divas dejas.

Pēc svinīgās daļas ļaujāmies draudzīgām sarunām, dibinām jaunus kontaktus, kopā uzdziedam. Esam laimīgas, jo atkal pavadīta viena skaista diena mūsu dzīvē.

Paldies madoniešiem par uzaicinājumu un laba vēlējumiem. Paldies Ligītai, ka bijām atkal kopā. Seniori esot kā kristāla trauki, vajagot tikai piešķindināt. Tā tas ir!

Solvitas Stulpiņas teksts un foto

Ligita un Valentīna Zepa organizē jau nākošo tikšanos.

Erita Padoma paldies saka Ligītai Tumanovai.

„Ābeles” meitenes stāda savu ābelīti

Pie Mētrienas pagasta pārvaldes ēkas sievietes biedrības „Ābele” meitenes stādīja pagasta pārvaldes dāvāto ābelīti. Tā tika dāvāta jubilejas reizē. Pasniedzot ābelīti, Mētrienas pagasta pārvaldes vadītājs Andris Dzenovskis teica, ka šī esot īpaša ābele, kura ražošot „grēka ābolus” un lai mūsu bērni un mazbērni vairāk tajos kostos, līdz ar to vairotos latviešu tauta un neizzustu Mētrienas pagasts.

Par sievietes biedrības „Ābele” 15 gadu jubilejas svinībām lasiet „Mētrienas Dzīves” nākamajā numurā.

Lilītas Mālnieces foto

Pavasara raibumiņi dārziņā

PII ZIŅAS

Marta mēnesis – pūpolu un atmošanās laiks. Pūpoliņi ir pirmie, kas vēsta par dabas atmodu, kad no miega sāk mosties dzīvā radība. Arī mūsos rodas vēlme rosīties un ātrāk sagaidīt siltās pavasara dienas.

Marts pirmsskolā aizsteidzās nemot.

Mēneša sākumā, 8. martā, „Taurenīšu” meitenes dārziņā ieradās īpaši uzposušās, jo grupiņā bija „Interesanto frizūru diena”. Žūrija – grupiņas zēni, novērtējuši un apsprieduši, piešķīra meiteņu frizūrām dažādas nominācijas.

Marta vidū sākām rūpēties par Lieldienu noformējumu telpās, lai Lieldienu zaķis ievērotu un nepaskriētu garām. Darbiņi atmaksājās, un 23. martā skolas pagalmā parādījās Lieldienu zaķis, kurš apciemoja abas grupiņas. Pastāstījis par Lieldienu laiku, tradīcijām un ticējumiem, zaķis deva norādes, kā sameklēt Lieldienu olas un pats devās tālāk pie citiem bērniem. Bet mēs, sameklējuši īpaši gardās olas, izrīpinājuši tās, devāmies telpās, lai sakrāsotu, izrotātu oliņas un izveidotu savu „Lieldienu oliņu” izstādi.

24. marts, Zaļā ceturtdiena, diena, kad bijām aicinājuši ciemos vecvecākus. Bijām ļoti priecīgi, redzēt pie mums tik daudz viesu. Attiecības starp vecvecākiem un mazbērniem vienmēr ir īpašas. No vecvecākiem bērni var uzzināt, kādi ir bijuši viņu vecāki maziņi. Izrādās „perfekta” mamma un „kārtīgais” tētis arī ir bijuši maziņi, darījuši blēņas un kaitinājuši vecākus. Tam nav viegli noticēt!

Savas vecmammās, vectētiņus, omītes, opišus iepriecinājām ar dziesmām, dejām, dzejoļiem, ludziņu. Kopīgi gatavojām kolāžas par ciemošanos pie vecvecākiem, ripinājām Lieldienu olas. Dienas lielākā vērtība – prieks katrā sirsnībā, gan lielā, gan mazā.

31. martā Varakļānu kultūras namā notika Pirmsskolnieku Teātra svētki „Sau-

Mazie žūrijas pārstāvji apbalvo skaitāko frizūru ieguvējas.

Paldies par strausa olu, pārvaldniek!

Mazie aktieri uz Varakļānu skatuves.

lītei ir tāda vara”. Arī mēs tur piedalījāmies. Pasākuma mērķis – veicināt sadarbību starp Madonas un Varakļānu (Cesvaines, Lubānas) novadu pirmsskolas izglītības iestādēm. Daļbnieku mājas darbs bija sagatavot teatrālu uzvedumu, izmantojot latviešu autoru dzejoļus, stāstus, lugas. Kā arī sagatavot rotaļu, lai atpūtas mirklī iesaistītu visus daļbniekus. Mēs spēlējām izrādi „Puķuzirnīša mājas”. Tas ir stāsts par pazudušo Puķuzirnīti, kuram ļoti gribas uz savām mājām, uz dārzu, kur

viņš varētu augt un uzziedēt. Un brīnums notika! Mūsu dārziņu godam pārstāvēja Viktorija – Puķuzirnītis, Dārta un Adriāna – lelles, Edijs – Papagailis, Arnolds – kaķis. Prieks bija vērot arī citu bērnu sniegumu no Barkavas, Murmastienes, Degumniekiem, Ļaudonas, Praulienas un Varakļāniem.

Tā Teātra svētku noskaņās tika aizvadīta marta pēdējā diena.

Aiga Ivāna, audzinātāja
Foto no personīgā arhīva

Makšķernieki uz pēdējā ledus

MAKŠĶERĒŠANA

Marta mēnesis šogad raksturojās ar visai nedrošu ūdenskrātuvju ledus slogu. Odzijas ezerā neriskējām sarīkot nevienu no plānotajām sacensībām. Mēneša sākumā igauņi vēl laida uz Peipusa ledus. 5. martā Dainis Trops bija apmierināts ar Peipusa asaru lomu. Tajā pašā dienā un otrajā – 6. martā Māris Macijevskis un Jānis Kuprans par saviem no-

ķertajiem asariem un ķīšiem daudzuma ziņā ne visai bija apmierināti. Ja pirmo reizi bija labs loms, tad 6. martā Liezēres ūdenskrātuvē Jānis Zeps un Viktors Aleknavičs neko prātīgu nenokēra. Marta sākumā pa Odzijas ezera ledu itin droši pastaigājās Rolands Kaļejiņkovs. Varējis nokert gan asarišus, gan raudiņas. Rolands bija arī par sacensību rīkotāju. Aizezeres pusē, koku ēnā, ledus ilgāk vēl ir staigājams. Lūk, atcerēsimies kāda veca mednieka un makšķernieka

Boļeslava Gravāna stāstījumu – makšķērējuši uz ledus vēl aprīļa pirmajā dienā. Ar Uldi Pūdrīki gājuši no Aizezeres puses uz Zviedrukalnu. Boļeslavs pa priekšu, Uldis aiz viņa. Pēkšņi brīkšķis. Boļeslavs atskatās. Ūdenī peld tikai Ulda cepure. Te nu vecais vīrs mazliet pārspīlēja, kā jau makšķernieki. Līdz kaklam gan Uldis izbaudīja auksto peldi. Ņemot vērā tādu pieredzi, šopavasār nolēmām neriskēt.

Ilmārs Grudulis

Jaunākās grāmatas

BIBLIOTĒKAS ZIŅAS

Biruta Eglīte. **Zvēri un cilvēki.** Šī grāmata ir par Velgu Vītolu, Līgatnes lāčiem un citiem zvēriem. Arī par mums. Grāmatai ir daudzi sākumi: par lāčiem, par pašu Velgu, par stīrnām, rubeņiem, aļņiem, zaķiem, vilkiem, lūšiem, jo katrs sākums nozīmē atkal nākamo sākumu. Un grāmatai nav beigu, jo nekas nav beidzies: pelēcībai joprojām krīt uz nerviem talants, cilvēki joprojām meklē pareizo saskari ar dabu, bet ne vienmēr prot to atrast, cits iedomājas sevi par radības kroni un, par postu sev un apkārtējiem, cenšas arī valdīt, sabiedrības radītie likumi ik pa laikam nonāk pretrunā ar kādiem augstākiem likumiem, kuri darbojas pilnīgi neatkarīgi no mums, bet mēs nekādi nespējam ar to samierināties...

Biruta Eglīte (1957), vairāku dokumentālu grāmatu („Vienas ģimenes fenomens” (1996), „Šīs spēles noteikumi...” (1998), „Kas jūs bijāt, Gunār Astra?” (1998), „Atstumtie” (2002) u.c.) un romānu autore, Lauku bibliotēku atbalsta biedrības dibinātāja un vadītāja, pēc desmit gadu pārtraukuma atkal ķērusies pie publicistikas, skarbi un patiesi aprakstot Velgas Vītolas darbu un dzīvi, stāstot par Līgatnē mītošajiem zvēriem un to attiecībām ar cilvēkiem.

Izdevniecība „Avots” laidusi klajā psiholoģijas zinātnu doktora, Baltkrievijas universitātes profesora **Viktora Šeinova grāmatu „Saki „nē” – un nejuties vainīgs”**. Profesors šajā darbā iedziļinās fenomenālajā uzvedības modelī, kad cilvēks nespēj atteikties no lietām un situācijām, kas viņam nešķiet tīkamas vai psiholoģiski veselīgas, jo pretējā gadījumā viņu māks vainas apziņa.

Šī grāmata ir unikāla tāpēc, ka Šeinovs uz šo tendenci raugās no postpadomju skatupunkta: lai arī versijas par šo tēmu ir lasāmas arī rietumnieku darbos, viņiem šāda veida uzvedība ir retāk sastopama un mazāk spilgta. Tālab īpaši svētīgs šis sējums ir tiem, kuri tiešā veidā izbaudījuši padomju audzināšanu. Autors aplūko, kas tad īsti rada vainas izjūtu, un iesaka paņēmienus, kas ļaus to apiet pa-

visam. Kā novēro Šeinovs, attiecības gan ģimenē, gan skolā, gan darba kolektīvā nereti balstās uz manipulāciju. Saprotot to un izmantojot grāmata sniegtos ieteikumus, lasītājs soli pa solim iemācās atpazīt psiholoģiski toksiskas situācijas un izvēlēties veselīgāku attieksmi, atsakoties piedalīties nevajadzīgās drāmās un neuzņemoties nastas, kam ar viņu patiesībā nav nekāda sakara.

Pirmā lieldrukas grāmata Mētrienas bibliotēkā! **Māra Svīre. Ar vakardienu kabatā.** „Linards lika soļus lēni, gāja sakumpis, it kā svārku kabatas uz leju vilktu viņa pagātne, kas visu mūžu cilvēkam nēsājama līdzī un no kuras nekad nav iespējams atbrīvoties.” Linarda, Balvas un Saulcerītes attiecības plīst kā stikls – asās šķēpelēs, sāpīgi ievainojot. Var teikt, ka stāsts ir par mīlestības trijstūri, bet ne parastajā nozīmē: Saulcerīte ir Linarda pirmā sieva, Balvai jādzīvo otrās sievas liktenis. Tas būtu vieglāk, ja viss nenotiktu lauku ciematā, kur ļaudīm platas acis un gara mēle. Vai pārpratumus un aizvainojumu var aprakt kā saplēstus stiklus?

Es gribētu, lai lasītāji, aizverot pēdējo lappusi, kļūst par līdzautoriem un izdomā, kas notika tālāk, jo kopš tā laika pagājuši trīsdesmit gadi. Vai Saulcerīte patiešām aizbrauca uz otru Latvijas malu un Linards neko nezina par pirmās laulības meitu? Par ko kļuvis viņa un Balvas dēls Didzis? Bet galvenais: vai patiešām it tā, ka piedzīvotais un pārdzīvotais visu mūžu jānēsā kabatā kā akmens un tas nav ne izmetams, ne izdzēšams? Vārbut Linards surģinājumā un izmisumā pārspīlēja – dzīve ir žēlsirdīga un daudz kam apvīlē asās šķautnes vai pat ļauj izgaist, tāpat kā dators izdzēs lieki vai nepareizi uzrakstīto. Tiesa gan, dažreiz rakstītāja kļūdas dēļ – arī svarīgo. Māra Svīre

Tomass Delvers.

Sunītis. Līdz pat 1991. gadam, jau Atmodas laikā, latvieši joprojām tika iesaukti PSRS armijas obligajā dienestā. Šis ir stāsts par to, kādu ceļu ieskaute izvēlējās, kad nokļuva dienestā. Bija jāatrod vidusceļš starp sirdsapziņu un dzīves realitāti. Katrs dzīvoja pēc savas pārliecības par labo un sliktu.

Vēstures romānu sērijā Mēs. Latvija,

XX gadsimts iznācis dzejnieces un dramaturģes **Ingas Gailes** pirmais romāns **Stikli**. Tajā laikmets ir tikai ietvars, kurā rakstniece veido spilgtas sajūtu gleznas, paliekot uzticīga savas daiļrades galvenajai tēmai – robežstāvoklim. Miesas alkas var būt tikpat spēcīgas kā dvēseles ilgas, un prāta apsvērumi var satriekt pišķos tos abus. Dzīvi no nāves šķīr nejausība, un veselību no slimības – kāds neapdomāts vārds vai rīcība. Sekas par sevi atgādina vēl ilgi – kā asas stikla šķēpeles. Gundega Blumberga.

Romāna „Stikli” darbība risinās no 1937. līdz 1939. gadam, kad Latvijā valda Kārļa Ulmaņa autoritārais režīms. Tas ir laikmets, kad Latvijas vēsturē, pēc daļas mūsdienu Latvijas iedzīvotāju domām, bija pārpilnības, latviskuma un kārtības laiks. „Stiklos” valdošā atmosfēra, notikumi, kas risinās laikā, kad viss šķiet labi, bet to, kas neatbilst valdošā vairākuma izpratnei par labo un ļauno, apiet, noklusē vai mēģina ierobežot, diemžēl atgādina šodienas Latviju. Inga Gaile

Romānā izmantoti dokumentāli fakti un avoti, bet galveno varoņu tēli, ieskaitot vārdus un uzvārdus, ir pilnībā izdomāti. Romāna darbības vieta – Strenču psihiatriskā slimnīca – tikai nosacīti atbilst reālajai, un visi tajā aprakstītie notikumi uzskatāmi par autores fantāziju.

Pavārgrāmata Latvijā iecienīti ēdieni.

Grāmatā sniegts plašs Latvijā iecienītu ēdienu recepšu klāsts, ko var izmantot gan ikdienā, gan arī svētku reizē. Rodamas idejas, kā uzklāt skaistu auksto galdu, pagatavot sārtīgas pusdienas, gardus desertus un izcept aromātiskus konditorejas izstrā – dājumus. Pielikumos doti garšvielu un garšaugu raksturojumi un to izmantošana kulinārijā. Grāmata domāta ikvienam, kam patīk gatavot.

Jolanta Vītola,
bibliotēkas vadītāja

LĪDZJŪTĪBAS

Vizbulji –
atkal zem sniega.
Gaist sapnis...
Smej putenis balts...
Ar Dzīvību
Nāve tiekas.
Krīt dvēselē mirklis salts.
/O. Skuja/

2016. gada 4. martā 75 gadu vecumā
mirusi **Ausma Lapika**.

2016. gada 11. martā 72 gadu vecumā
mirusi **Regīna Lizavetina**.

2016. gada 21. martā 59 gadu vecumā
mirusi **Valentīna Tupiņa**.

2016. gada 26. martā 75 gadu vecumā
miris **Jānis Glaudāns**.

Lai vieglas smiltis aizgājējiem un patiesa
līdzjūtība tuviniekiem.

Mētrienas pagasta pārvalde

Es aizeju,
Kur aiziet nakts un diena.
Un mūžīgs atveras man
Zvaigžņu lauks.

/E. Stērste/

Izsaku līdzjūtību

SARMĪTEI GRIŠULEI ar ģimeni,
viramāti Regīnu kapu kalniņā pavadot.

Teresija Timofejeva

Saņem, labā Zemes māte,
Vienu sirmu māmuli,
Apsedz viņu silti, silti
Savām smilšu villainēm.

Lai mūsu klusa un patiesa līdzjūtība
palīdz pārvarēt sāpju smagumu

SARMĪTEI GRIŠULEI ar ģimeni,
atvadoties no Regīnas.

SDK „Mētra” un DDG „Saulgriezies”

Man palikuši tavi vārdi,
Man palikusi tava sirds.
Un liekas, ka ikvienā zvaigznē
Vēl tavas acis pretī mirdz.

Esam kopā ar **LIĀNU,**
pavadot vecmāmiņu smilšu kalniņā.

Audzinātāja un klasesbiedri

Klusa paliek dzimtā sēta,
Klusa tava istabiņa,
Apklusuši tavi soļi,
Nav vairs gudra padomiņa.

Skumju un atvadu brīdī patiesa
līdzjūtība Ausmas Lapikas

TUVINIEKIEM, no viņas atvadoties.

„Mežrožu” mājas iedzīvotāji

Ausma Lapika

14.09.1940. – 04.03.2016.

MŪŽĪBĀ AIZEJOT

Es dzīvošu līdz ziedēs balti ķirši,
Zem manām kājām baltu ceļu klās.
Un ābeles, kā mīlas mātes rokas,
Tās mani apskaus, skumjās remdinās...

Šodien es aizeju pa mēness tiltu. Tik gluda un spoža kā tīra sirdsapziņa un neaptumšota laime. Vizulojošā stīga ved uz krastu, un es vairs nebaidos. Nevis nāves miers, bet dvēseles miers tur guļ. Varbūt labāk atgriezies uz plostu, kas bija mana dzīve, lai arī nedroša? Atskatos – aiz muguras tumša dzelme, noietais posms noārdījies, laikam to izdzēsusi mana dzīve. Atpakaļ ceļa nav. Vismaz tikmēr, kamēr nebūšu tikusi līdz galam. Jāiet tālāk, maksājot par katru brīdi, kad ļāvos vilinājumam iegūt neiespējamo. Es domāju vairs tikai par sevi un zēloju, ļoti zēloju. Raudātu, ja nebaidītos, ka asaras sasals. Ak, kāpēc es pametu plostu, kur bija labi, jo straume lēma manā vietā.

Pa vienam vien un viens pēc otra mēs aizejam, lai paliktu šai zemē. Pa mēness tiltu nebūtībā aiziet, aizplūst cilvēka mūžs, viņa sapņi, ieceres, viņa pasaule. Un nav tādu vārdu, ar ko izsmelt bēdas no palicēju sirdīm, kas sāpēm pielijušas.

2016. gada 4. marta agrā rītā stundā tā klusi, bez ardievām šīs pasaules durvis aizvēra Ausma Lapika. Un atkal vienās mājās pavarda uguns izplēn, un ienāk nenovēršams klusums un tukšums.

Ausmas dzimtā puse ir Mētrienas Rāksalā „Lūzu” mājās. 1940. gada 14. septembrī Veltas un Teodora Kaufeldu ģimenē tika kārts šūpulis meitai Ausmai. Gluži kā gājputnu kāsi saskatāmi dažādi raksti, tā arī Ausmai liktenis bija lēmis dažādus līkločus. Ausmai esot astoņu gadu vecumā nomirst mamma, tēti, kurš bija aizsargs, apcietina un viņš tā arī neatgriežas no notikuma vietas. Ausmu un brāli Jāni audzina vecmamma Rozmarija. Šodien „Lūzu” mājas ir svešu cilvēku īpašums, un tajās nekad neskanēs Kaufeldu dzimtas bērnu un mazbērnu soļi.

Skolas gaitas Ausma uzsāka Ļūmānu skolā un turpināja Atašienē. Agrāk Rāksala bija apdzīvots miestīnš, daudz cilvēku. Un Rāksalā Ausmu noskatīja Vasilījs. Viņa deva „jā” vārdu, nodibināja ģimeni. Ausma strādāja kolhozā dažādus darbus – slauca govīs, kopa teļus, bija brigadiere un audzināja dēlu Aivaru. Kaut kā viss savijās „grīstē” – nesaskaņas ģimenē, sliktā veselība, kas neļāva strādāt smagos lauku darbus un tālākais dzīves ceļš aizved

sākumā Ausmu un dēlu uz Ogri, bet kopš 1975. gada viņa bija jūrmalniece. Strādāja par dzelzceļa pārbrauktuves dežuranti un kasieri stacijā. Darbs nebija grūts, bet atbildīgs. Elektriskie vilcieni gāja bieži, katru no tiem vajadzēja gan sagaidīt, gan pavadīt. Strādājošajiem uz dzelzceļa ceļš

bija par brīvu. Ausma ar vīru Staņislavu Lapiku to izmantoja un izbraukāja dienvienu skaistākās vietas. Vīrs aizrāvēs ar fotografēšanu. Ausma iet pelnītā atpūtā, zaudē vīru. Liktenis izspēlēja savus noteikumus – Ausma atgriežas Mētrienā. Ausma nenoliedza, ka bija ļoti žēl šķirties no Jūrmalas. Raudājusi, kad brauca pāri Dzintaru tiltam, ilgi nevarējusi pierast jaunajā dzīvesvietā. Licies, ka atbraukusi tikai ciemos. Ilgi nevarēja pierast pie

klusuma aiz loga, ilgas pēc vilcienu dunoņas. Arī veselības aprūpe pilsētā bija vieglāk pieejama. „Mežrožu” mājās pagalmā Ausmas soļi tecēja kopš 2004. gada. Pavasarī un vasarā bija daudz darba dārzā. Viņas mīlestība bija puķes, kas tika lološanas un koptas līdz mūža pēdējai dienai. Rudens un ziemas vakaros, kad ap sirdi palika pavisam skumji, kavējās atmiņās par nodzīvoto mūžu, pārskatīja daudzās vīra atstātās fotogrāfijas. Daudz un skaisti adīja, protams, savu laiku aizņēma seriāli, labi laika kavētāji bija kaķi.

Māte, māmuļa, māmuliņe. No tevis jau neprasīja daudz. Dažreiz pietika ar klusu vārdu, tev tikai bija jāzina – kādu. No tevis jau negaidīja pārāk daudz. No tevis gaidīja visu. Ausma bija pateicīga dēlam Aivaram par palīdzību. Ziemā sagādāt malku, izaudzēt dārzenus savā saimniecībā. Tava mamma, Aivar, bija tava mūža baltākā mežābele – pieticīga, klusa, saprotoša. Neviens cits šajā pasaulē tevi tā nemīlēja kā mamma, neviens šajā pasaulē nav lūdzies par tevi kā mamma, un neviens cits šajā pasaulē tev nav tik daudz piedēvis kā tava mamma.

Atvadoties no Ausmas, es ilgi domāju, kādus vārdus teikt viņas kaimiņiem – Mirdzai, Zigridai, Jadvīgai, Dainai. Kāpēc bieži vien kaimiņi kļūst par tuvākajiem cilvēkiem? Un sapratu – jūs bijāt Ausmas vienaudži, jūs atcerieties smagos pēckara laikus, tos daudzos cilvēkus, kuru vairs nav. Jūs bijāt ar Ausmu. Ļāvāt viņai atlikušās dienas nodzīvot ar mīlestību.

Uz klusēšanas pusi savā noliktajā liktenis stundā aizgājusi Ausma Lapika. Tikai brīdī deg atvadu sveces, kuru siltā liesma vēju elpā plīvo. Tikai brīdī sveču liesma sasildīs atmiņas šo māju pagalmā. Es aizeju pa mēness tiltu. Ir laiks...

Eugēnija Jermacāne

Regīna Lizavetina 31.01.1944. – 11.03.2016.

Krīt balti sniegi...

Balti sniegi krīt...

Ir vaļā rautas visas mākoņlūkas.

Un tā vien šķiet, ka meitēns mazs tūlīt

Pa pieneņem līdz ceļiem bridīs pūkās.

Bet tās nav pūkas.

Balti sniegi krīt...

Uz galda stāvēja smilšu pulkstenis. Smilšu graudiņi nesteidzīgi veica laika skaitījumu. Laiks nekad nebija piekritis, ka to iesprosto kaut kādā pulkstenī. Tas traucās kaut kur bezgalībā un likās jocīgi, ka bezgalību var ielikt tādā mazā stikla trauciņā. To neieliksi kabatā un neuzsmērēsi uz maizes. Bezgalība ir garāka par dienu.

2016. gada 11. martā liktenis aizvēra Regīnas Lizavetinas dzīves grāmatu – tajā tika izdarīti ieraksti 72 gadu garumā, kad 1944. gada 31. janvārī liktenis pagriezta viņas dzīves smilšu pulksteni. Pirmie mūža gadi mamma un tēva ģimenē Rēzeknes rajona Rāznas „Bondaru” mājās. Regīna bija pirmais bērns Mizovsku ģimenē. Šie gadi bija kā spēļu lācēni, zaķēni vai kaķēni, mīksti un pūkaini, silti un mīļīgi, cita rokas vadīti. Laika ritumā tie pazūd tāpat kā rotaļlietas – nezin kur un kā, atstājot pa atmiņu ainai, kas vairāk rādās nosapņota nekā piedzīvota. Savu tēvu Regīna tā arī īsti neiepazīna, jo viņš pazuda kara laikā. Mamma nodibināja jaunu ģimeni – piedzimst Viktors, Jānis, Ināra. Nav viegla dzīve Regīnai patēva ģimenē, visus šos gadus viņa atcerējās ar rūgtumu. Meitene visbiežāk dzīvo kopā ar vecmammu. Regīna mācās Zosnas pamatskolā, tad

turpina apgūt arodu Rēzeknes 9. tirdzniecības skolā. Kāds laiks pavadīts Strūžānos, Rēzeknē, Maltā. Rāznas sanatorijā viņa iepazīstas ar nākamo vīru Jāni Grišuli. Piedzimst dēli Aivars, Ainārs un Artūrs.

Nākamie ieraksti Regīnas dzīvesgrāmatā stāsta par Regīnas dzīvi kopā ar dēliem, bet bez vīra. Mālpilī viņa satiek Nikolaju Lizavetinu, ar kuru kopā nodzīvo 28 gadus, piedzimst Jānis, Andris un Aija. Lizavetinu ģimene, kolhoza „Līdums” priekšsēdētāja vietnieka Pastara uzaicināti, pārceļas uz Mētrienu. Regīna strādā Eglīšu cūku fermā, tad Āriņu kompleksā par slaucēju. Dienas ritēja un ritēja – citas kā kumeli stalti, citas kā vērmeles rūgtas. Kopš 1992. gada 2. jūlija Regīnas dzīves gadi pāiet „Dimantu” mājās. Lēnāks kļūst solis, smagāks liekas ūdens spainis un rokās grūtāk noturēt grābekli. Vairāk bija brīvā laika pārdomām.

No mātes atvadās Ainārs, Artūrs, Jānis, Andris un Aija, no vīra mātes Dace, Sarmīte, Sintija un Natālija, no vecmammām 14 mazbērni un mazmazdēliņš Maikls. Katram no jums par Regīnu paliks citādākas atmiņas, bet šodien visvairāk pasaulē ir vajadzīga piedošana, samierināšanās, sapratne par notiekošo. Šodien jūsu mammai ir viegli, viegli. Viņa jūtas kā jauna meitene, kas nupat basām kājām skrējusi pa pieneņu pļavu, tad pa rasotu bērzu birzi. Un nu viņa stāv mēness gaismas pielijušā klajumā...

Eugēnija Jermacāne

Raud svecēs,
raud – tās sadedzina dienu.

Kas liek Tev

no dzīves projām iet!

No mājām prom,

uz smilšu kalna pusi.

Un nevar to apturēt neviens...

/K. Apškrūma/

Esam kopā ar **ILONU JERMAKOVU**,
māmiņu smilšu kalniņā pavadot.

Mētrienas pamatskolas 1992. gada
izlaiduma absolventi

Dusi saldi zemes rokās,
Lai tev sapņi nepietrūkst.
Mīļās rokas ziedus noklās,
Un tev silti vienmēr būs.

/A. Straube/

Esam kopā ar Tevi, **MAREK**,
un Tavu ģimeni, pavadot vecmāmiņu
smilšu kalniņā.

Mētrienas pamatskolas volejbola
komandas zēni un skolotāja

Tā aiziet mūsu mīļie,
Aiziet no ikdienas rūpēm.
Mierā un klusumā prom,
Paliek vien dvēseles gaisma.

Izsakām līdzjūtību

ILONAI AR ĢIMĒNI un ALDIM,
zaudējot māmiņu, sievu un
vecmāmiņu.

Aleksandra, Teresija un Mūrmaņu
ģimene

Klusums,
Tevis vairs nav,
Tikai atmiņas, kas aizkustina dvēseli,
Vārdi, kas nepateikti – skan...

MAREK, esam kopā ar tevi,
pavadot vecmāmiņu aizsaulē.

Audzinātāja un klasesbiedri

Pār tavu mūžu vakars klājies,
Miers auklē rokas, darbā gurušās.

Kad likteņa vēji ir atnesuši šo tumšo
dienu un svecēs izraud smagu sāpi,

esam kopā ar **ALĪNU RIMSĀNI**,
Jāni smilšu kalniņā pavadot.

SDK „Mētra” un DDG „Saulgriezes”

Ikkatram mums dzīvojot
krājas un krājas,
Gan balto, gan nebalto dienu klāsts.
Tas paliek pēc mums
Kā koki, kā mājas.
Un paliek mūža stāsts.

/J. Tabūns/

Izsakām patiesu līdzjūtību
ALĪNAI RIMSĀNEI un visiem
tuviniekiem, dzīvesdraugu
Jāni mūžībā pavadot.

Bijušie deļotāji un dziedātāji

Valentīna Tupiņa 21.07.1956. – 21.03.2016.

Vēl sajūst siltos saules starus

Un redzēt vēl kā zāle dīgst.

Viss pārējais tad nav no svara.,

Kad putni uzspurdz debesīs...

Kad ziedi plaukst, kad bites spieto,

Kad lietus mākoņi un siens,

Tad kartupeļi, cukurbietes,

Un ziemas vidū jaunais piens.

Šī nebij vieglākā no dzīvēm,

Bet man bij dota tikai tā...

2016. gada 21. marta agra rīta stundā šīs pašas durvis aizvēra Valentīna Tupiņa – māsa, sieva, mamma, vecmamma, sievasmāte, kaimiņiene. Pirms astoņiem gadiem Valentīnu skāra smaga slimība – Vaļa vairs neravēja dārzu, negāja ogot, tikai pa reizi aizgāja ciemos pie meitas. Veselība pasliktinājās, viņa dzīvoja savā pasaulē, nemaz vairs nepriecājās

par atnestajām puķēm. Šis laiks tuviniekiem bija īpaši smags. Es šo laiku saucau par dvēseles mazgāšanu – jūs paspējāt parādīt Vaļai, cik ļoti jums viņa vajadzīga, mīļa, jūs priecājāties par viņas smaidu, paldies pateicāt. „Dimantu” mājas pagalmā tavi soļi skanējuši, steidzoties uz kūti, aizvest gotiņu ganībās. Un laikam nav neviena meža un purva, kur tu nebūtu ogojusi – Rāksala, Lūza, Rubeni, Sildi, Isliena, Mindauga. Ogot brauci katru dienu, pat vēlā rudenī. Un, lai sasildītos, bija jākurina ugunskurs. To nevar ne izstāstīt, ne pastāstīt, kādi tik notikumi gadījās – gan slēpšanās no inspektoriem, gan piesmelti zābaki, gan izlasīti tukši purvi. Valentīna bieži vien dzīvoja savā pasaulē un citus tajā neielaida, vienīgi dažreiz vistuvākos. Par ko tu skumi, par ko domāji

vai priecājies, kas tev sāpēja, ar ko tu nebiji mierā? Viņa bija pateicīga Dievam par vecākiem un vecvecākiem, par māsu, par skolasbiedriem, par satikto mīlestību, par meitu, par mazdēlu, znotu. Valentīna saprata, ka Dievs nevienam neuzliek krustu smagāku, ko tas nevar panest. Un nu ir miers, pār visu ir liels miers. Valentīnai nekas vairs nesāp. Sāp mums...

Divi cilvēki iet viens otram pretī, kamēr dzīvo, kamēr elpo. Caur dzīvi, caur mūžu. Caur likteni. Iet pretī, lai sadotos rokās un tālāk soļoto blakus. Valentīna bija tavs liktenis, Aldi, kopš 1976. gada vasaras. Un tu viņu atcerēsies caur trauku šķindu, tā ir mūžīgā virtuves mūzika. Šodien tu, Aldi, noliec galvu Valentīnas labestības priekšā un sajūti, kāds liels spēks plūda no tīri izmazgāta krekla, no

adītām zeķēm un kāds svētums no tiem mirkļiem, kad viņas klēpī sēdēja meita. Tikai tev šodien pieder atmiņas par pirmo tikšanos pienotavā, kur Valentīna strādāja par laboranti, tu par piena mašīna šoferi. Tās ir atmiņas par dzīvi „Straumju” mājās, kad sieva strādāja laukkopības brigādē, kādu laiku cūku fermā un „Bērzu” teļu fermā. Jūs sev atvēlētos kopīgos gadus gājāt kopā, blakus, ne pa vienam. Astoņus gadus tev nebija par apgrūtinājumu kopt slimo sievu. Un kādas sāpes ir tevis teiktajos vārdos – sirdī ir tukšums...

Smilšu dobītē ziedēs atraitnītes, kas raugās pretī tik mīlas, tik zilas, kā vecmāmiņas acis, viņas vistuvāko cilvēku – vīra, meitas, mazdēla, znota, māsas stādītas un aprūpētas...

Eugēnija Jermacāne

Jānis Glaudāns 11.11.1940. – 26.03.2016.

Deg sēru svece, deg...
Kaut gribējās dzīvot vēl...
Vēl savu vagu tīrumā dzīt,
sagaidīt cīruļa dziesmu un
pirmo siena vālu pļaut...
Ak, dvēselīt, uz debesīm,
kas plīvo, vairs tevi neat-
saukt un nepanākt...

„Pakalņu” māju pagalmā mazas neappušķotas eglītes ienāk apsnigt ar baltu mieru. 2016. gada 26. martā šo pasauli atstāja Jānis Glaudāns – tēvu zemes maigais miers ir viņa pierēi pieskāries.

Jāņa Glaudāna dzīvesstāsts aizsākās 1940. gada 11. novembrī Olgas un Boļeslava Glaudānu ģimenē. Jānis bija vienīgais dēls vecākiem. Ģimene dzīvoja Rāksalā, kur vecāki strādāja par kalpiem pie saimnieka Sproģa, bet vēlāk par pusgraudniekiem pie saimnieka Liniņa. Rāksalā palika mazā zēna iemītās takas un taciņas, sperot pirmos soļus un iepazītot lielo pasauli. Iespējams, ka lielie koki vēl glabā atmiņas par Jāņa bērnību, kas žīglām pēdām pa piekalnes rasu aizskrēja, pamāja ar gundegas ziedu un iebreda miglā, tik dziļā un zilgā kā pusnaktī jūra. Bērnība pagāja kuplā kaimiņbērnu pulkā. Pirmā klase tika pabeigta Mētrienā, līdz ceturtajai klasei ziņības apguva Lūmānos, bet astoto klasi pabeidza Atašienē. Vasaras brīvlaikā nevarēja dīkāt sēdēt, bija jāiet ganos. Darbs nebija grūts, ja vien negribētos pa to vidu grāmatas palasīt. Tāpēc ne vienu reizi vien govais aizgāja „brīvsolī”. Lauku zēnam bija arī bīstama aizraušanās izmēģināt pašdarinātus ieročus. Un kāda sprādziena zīmi Jānis nēsāja uz sejas visu mūžu. Pēc pamatskolas pabeigša-

nas, Jānis dodas apgūt traktorista – kombainiera arodu Saukas proftehnikajā skolā. Pirmā darbavieta ir Kraukļu kolhozā „Miers”, līdz pat 1967. gadam. Vecāki joprojām ir Mētrienā, tēvs strādā par mežsargu, mamma kopj vaislas bulļus. Tā kā Jānis vecākiem ir vienīgais apgādnieks, Padomju Armija iet secen. Jānis atgriežas Mētrienā. Strādā kolhozā „Lidums”

par mehanizatoru līdz 1976. gadam. Vēlāk, līdz pat aiziešanai pensijā, par strādnieku lauku brigādē. Kas gan tik nebija jāveic šajā nozarē strādājošajiem – jāved barība lopiem, jāved paši lopi, darbs linu kaltē, darbs graudu kaltē, uz sējmašīnām, kartupeļu pagrabā. Bet brigādes ļaudis par Jāni teica tā – kuru dienu Jānis nebija darbā, likās, ka pat darbs neveicās, jo viņš bija cilvēks, kurš prata dzīvi uzņemt ar humoru – gan vieglo, gan smago, noskaņojot arī apkārtējos pozitīvi. Nosvērts izskats, mierīgs, ieturēts, runā nopietni, bet apkārtējie smejas nenoguruši”.

Kopš 1976. gada 14. februāra Jānis par savām sauca „Pakalņu” mājas, un Alīnas ģimene kļuva arī viņa ģimene. Apjaust brīdi, kur mīlestība aizsākas, grūti, tāpat kā dažreiz ieraugām ābeļdārzu pilnu ziedos, bet pa kuru laiku pumpuri ieviesās, neredzējām. Laiks aiziet neaptverami ātri. Pa kuru laiku aizskrējuši 40 kopdzīves gadi? Jānis saprata, ka blakus viņa mūžam stāv pienākums pret tevi, Alīna, jo ģimenē ir jādzīvo arī otra cilvēka dzīve, kurš tāpat pārnāk no darba noguris un kuram prieku dažkārt nomaina snieguniņu vētra, kas

ārdās dvēselē. Kas tādos brīžos var palīdzēt? Mājas miers. No darba nākdams, Jānis jaunu vārdu atstāja ceļa līkumā, darba dienas smagumu no saviem pleciem nokratīja nost, paraudzījās kā ozoli, bērzi un oši mājas pagalmā tiecas pretī saulei un ienāca savās mājās, laipnu vārdu un mieru ienesdams sev līdz.

Jāņa darba grāmatiņā oficiālais darba stāžs ir 36 gadi, 6 mēneši un 11 dienas. Bet neviens taču neskaitīja to laiku, kad Jānis mājās pielaboja kūti, aizgaldus, aplokus ganībās. Šeit viņš vagoja kartupeļus, ļaujot irdenajai zemei kutināt kājas, šeit neskaitāmi siena zārdi krauti un pēc tam pa nastiņai vien sanesti piena devējām. Jānim ļoti patika fotografēt, un savas dzīves norietā viņš bieži kavējās atmiņās, skatot bildes. Daudziem paliks atmiņā brīži, kad viņš spēlēja akordeonu, bet dziedāja it īpaši skaisti. Sava mūža novakarē vēroja, kā no pļavām paceļas migla, klausījās, kā tuvinājā purvā sasaucas dzērves. Šoziem liktenis vēl ļāva pēdējo reizi vērot baltos sniega klajumus, bet piekusa tava sirds un nesagaidīja, kad egles un ozoli ziedēs, kad ievu sula baltās kupenās rūgs...

Vēl tikko bijī te, –

Starp dienu krāsām austs,
Un nenorimi mums
Par paveikto prieku paust.

Vēl tikko bijī te, –

Ar vārdiem, darbiem balsts,
Lai dzīves ābeļdārzs,
Plaukst, zied un nenosalst.

Vēl tikko bijī te, –

Nu klusums pretī brien,
Un sirdī tukšumu
Ar saltiem pirkstiem sien...

Eugēnija Jermacāne

Lieldienas manā pagastā

FOTOREPORTĀŽA

Pūpola maigumā izplaucēt dienu,
aizņemt no saulītes gaismiņu vienu,
lelīkt to sirdī un izbaudīt dienu, kurā nav
sāpju, kurā nav naida,
izbaudīt dienu kā pūpolam maigam,
izbaudīt dienu, lai atplauksti priekā,
Pūpola maigumā, pūpola laimē, saulīte
balta, kad skatās tev vaigā!

Ar plašu vērienu Mētrienā tika svinētas Lieldienas. Gan pirmsskolas grupiņās, gan skolā, gan tautas namā, gan katrā ģimenē un sētā. Un svētkiem mētrienieši gatavojās jau laikus. Tika dekorētas sētas, krāsotas oliņas, gaidīts Lieldienu zaķis, kārtas šūpoles un iets rotaļās.

Neliels ieskats to dienu notikumos!

Atrasto oliņu prieks.

Pašiem savs Lieldienu zaķis.

Meklējām Zaķa paslēptās olas birzītē.

Pameklē laimi
Baltajā sniegā!
Pameklē kupenā,
Sniegpārslu ziedā!
Pameklē laimi
Ievzarā baltā!
Tikai ne ziedu,
Bet sarmas skautā.
Pameklē laimi
Pīlādži sārtā,
Ogu ķekarā,
Ledus skautā,
Mazajā zilītē,
Kailajā zarā!
Pameklē laimi,
Kamēr tā balta!

/R. Urtāne/

Sveicam aprīļa jubilārus

Elvijam Ošam	15.04.	20
Lailai Treidemanei	10.04.	20
Lindai Ozoliņai	23.04.	30
Janai Kārklānei	11.04.	35
Borisam Kulajevam	07.04.	35
Marikai Treknajai	29.04.	40
Inetai Šķeļei	03.04.	45
Jolantai Vitolai	24.04.	45
Atim Bogdanovam	16.04.	50
Lidijai Karpovai	20.04.	50
Intīm Podniekam	30.04.	50
Pēterim Bebrim	20.04.	55
Inesei Feldmanei	18.04.	55
Zigrīdai Borozinskai	22.04.	70
Jurim Johansonam	04.04.	70
Viesturam Teterim	29.04.	75
Arnim Pabrūklim	18.04.	80

Mētrienas pagasta pārvalde organizē sacensības makšķerniekiem

1. maijā

Spiningošanas sacensības

Pulcēšanās pie Mūrnieku tilta plkst. 6.30
Sacensību sākums plkst. 7.00

4. maijā

Makšķerēšanas sacensības Odzienes ezerā

Pulcēšanās plkst. 5.30 Ozolkalna estrādē
Sacensību sākums plkst. 6.00

Sīkāku informāciju pa tālruni 20371424 sniegs Jānis Trops

Mīļi gaidīsim Mētrienas pamatskolā!

Pēdējais zvans 9. klases skolēniem
Mētrienas pamatskolā izskanēs

13. maijā plkst. 15.00

kopā ar koncertu

„Sveicam pavasari un māmiņas!”

Turpmāk Publiskais interneta pieejas punkts

darbosies bibliotēkas telpās.

Darba laiks nemainīgs:

P. 16.00 – 19.00

O. 16.00 – 19.00

T. 16.00 – 19.00

C. 16.00 – 19.00

Laiipni gaidīti!

Izdevējs – Mētrienas pagasta pārvalde. Reģ. Nr. 90000054731, pagasta pārvaldes tālr. 64826031, 64826033, fakss 64826031.
Avīzes redaktore Solvita Stulpiņa. Redkolēģija – Valda Otvare, Jolanta Vītola, Līga Pastare, Marija Beģis-Begge,
Vallija Sīpola, Eleonora Rimša, Ilmārs Grudulis.

Iespiests SIA "Erante" tipogrāfijā. Tālr. 64860983, 65230116